

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Y. N.**, zastoupeného Mgr. Pavlínou Malíkovou, advokátkou se sídlem Kopeckého sady 15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, čj. OAM-206/LE-LE05-PS-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2016, čj. 41 Az 4/2016 – 16,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2016, čj. 41 Az 4/2016 – 16, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 1. 2016, čj. OAM-206/LE-LE05-PS-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Pavlíně Malíkové, advokátce se sídlem Kopeckého sady 15, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2016, čj. OAM-206/LE-LE05-PS-2015, byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena do 15. 4. 2016.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl žalobu rozsudkem ze dne 19. 2. 2016, čj. 41 Az 4/2016 – 16. Nejprve se zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Důvody, pro něž žalovaný přistoupil k omezení osobní svobody žalobce, byly podle krajského soudu řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které je plně přezkoumatelné.

[4] Krajský soud posoudil, zda žalovaným uvedeně jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutné, aby setrval v zařízení pro zajištění cizinců po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně, a nelze současně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

[5] Při hodnocení, zda je dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku, vycházel krajský soud z předchozího jednání cizince. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného víza minimálně od roku 2011, od února 2012 pak v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Opakovaně a po dlouhou dobu tak zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky a nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění. Rovněž nelze pominout, že žalobce současně porušoval i povinnost být zdravotně pojištěn, při žádné z provedených kontrol se neprokázal dokladem o zdravotním pojištění. Žalobce si byl dlouhodobě svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit, naopak ji nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, v řízení o kterém nespolupracoval a na předvolání se záměrně nedostavil. Rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, ačkoli si byl vědom povinností, které z něj pro něj vyplynuly. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění. Rovněž podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ani způsob života žalobce, který nemá v České republice žádné vazby (jeho rodiče i bratr žijí na Ukrajině), nemá žádnou adresu pobytu, spí různě po známých a nemá prostředky k úhradě nákladů svého pobytu, není zárukou, že by nepokračoval v porušování právních norem České republiky.

[6] Jednání žalobce ve svém souhrnu jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu České republiky a ohrožení veřejného pořádku, jež nemůže být zhojeno žalobcem tvrzenými osobními poměry. Je zřejmé, že se žalobce dobrovolně nehodlá podrobit rozhodnutím státních orgánů České republiky a do české společnosti není integrován. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu svědčí, že ji žalobce podal poté, co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížít důvodům pro poskytnutí

mezinárodní ochrany. Účel zajištění tedy nemůže být nahrazen zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

[7] Krajský soud proto dospěl k závěru, že byl dán dostatek důvodů pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Chování žalobce je ve svém souhrnu natolik intenzivním porušením veřejného pořádku, že nelze předejít jeho pokračování bez omezení jeho osobní svobody. Z jeho dosavadních postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání i nadále pokračoval, neboť svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu České republiky (veřejnému pořádku).

[8] Krajský soud dále uvedl, že i odůvodnění stanovení doby zajištění je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný provedl při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel se neztotožnil s právním posouzením existence nebezpečí pro veřejný pořádek. Domnívá se, že nemůže být považován za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek. Samotná skutečnost, že nevystoupal a nelegálně pobýval na území České republiky, nemůže být považována za natolik závažnou, aby odůvodňovala zbavení osobní svobody. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, čj. 5 Azs 17/2013 - 22, podle kterého je třeba vycházet při aplikaci § 46a zákona o azylu z definice veřejného pořádku uvedené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, čj. 3 As 4/2010 - 151. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti podle rozšířeného senátu není např. samotný nelegální vstup a nelegální pobyt na území České republiky.

[11] Pokud jde o nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a nevystoupení stěžovatel uvedl, že žalovaný dostatečně nezjistil, zda se stěžovatel s tímto rozhodnutím dostatečně seznámil a pochopil jeho obsah. Krajský soud pouze obecně konstatoval, že stěžovatel setrvává od února 2012 na území České republiky v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by však konkrétně zjistil, jakým způsobem se měl stěžovatel seznámit s rozhodnutím o správním vyhoštění. S tím souvisí názor krajského soudu, že stěžovatel naplnil svým jednáním znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Je nesprávný závěr krajského soudu, že mařením úředního rozhodnutí je dostatečně naplněna důvodná obava o narušení veřejného pořádku.

[12] K zajištění je nutné, aby byla skutečně dána odůvodněná obava, že stěžovatel bude mařit případné správní vyhoštění či jinak narušovat veřejný pořádek. Tyto obavy v případě stěžovatele nejsou dány.

[13] Lhůta zajištění v délce 110 dnů je podle stěžovatele v rozporu s požadavkem na pravidelný přezkum zbavení či omezení osobní svobody.

[14] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s tím, že nelze v jeho případě účinně uplatnit jiné zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Jestliže dospěl krajský soud a žalovaný k závěru, že existuje důvodnost nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, bylo třeba důkladně a pečlivě zvážit s ohledem na zásadu přiměřenosti a proporcionality, zda nelze účelu zajištění dosáhnout mírnějšími prostředky. Krajský soud učinil v tomto směru pouze obecné závěry, z jakého důvodu nemohou být účinně uplatněny mírnější prostředky, tzn. nahrazení zajištění zvláštním opatřením.

IV.

[15] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Jak rozhodnutí o zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Krajský soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení, vypořádal veškeré žalobní námitky. Se závěry napadeného rozsudku žalovaný plně souhlasí.

[16] Stěžovatel vyjma obecných sdělení, včetně širokého právního rozboru, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvracely zjištění žalovaného, na základě kterých rozhodl o jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

[17] Stěžovatel mohl představovat v případě propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto bylo nutné vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody.

[18] Stěžovatel pobýval na území České republiky již od roku 2008, přinejmenším od roku 2011 se zde zdržuje nelegálně a od února 2012 také maří rozhodnutí o správním vyhoštění. Jeho nelegální pobyt tak trval až do 24. 12. 2015. Z těchto důvodů s ním žalovaný znovu zahájil správní řízení o vyhoštění a správní vyhoštění mu posléze uložil. Stěžovatel si byl plně vědom, že pobývá na území České republiky neoprávněně bez platného víza či jiného pobytového oprávnění a že porušuje mařením správního rozhodnutí o vyhoštění zákony České republiky. Proto byl zadržen policií a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců.

[19] Stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu byla podaná účelově, pouze s cílem oddálit možnost vyhoštění z území České republiky. Stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany teprve po delší době nelegálního pobytu na území České republiky a po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců.

[20] Propuštění stěžovatele ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek. Lze důvodně předpokládat, že bude nadále hrubě nerespektovat právní řád České republiky. Stěžovatel také nemá na území České republiky žádnou adresu pobytu a nedisponuje podle svých vyjádření prostředky k pokrytí nákladů spojených s jeho pobytem. Stěžovatel je bez cestovního dokladu, nepředložil ani doklad o zdravotním pojištění a rovněž se nedostavil

na předvolání Policie ČR. Stěžovatel byl též zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 21. 2. 2012 do 28. 2. 2014.

[21] Žalovaný zjistil v předmětném řízení existenci konkrétních skutečností, které ve svém souhrnu představují skutečné, aktuální nebezpečí závažného ohrožení veřejného pořádku, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí. Co se týče délky omezení svobody maximálně po dobu 120 dnů, z jazykového výkladu relevantního ustanovení lze dovodit, že má správní orgán možnost správního uvážení, pokud respektuje zákonné podmínky. Úvaha žalovaného nevybočuje z obvyklých mezí v obdobných případech.

V.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že na projednávaný případ nedopadá právní úprava § 104a s. ř. s. Již v rozsudku ze dne 31. 7. 2013 čj. 7 Azs 19/2013 – 38, publikován pod č. 2971/2014 Sb. NSS, zdůraznil, že *„zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. [...] Proto, jako je tomu v dané věci, není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“*. V přezkoumávané věci se jedná o povinnost stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Nejedná se o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany. Proto nebylo třeba zabývat se přijatelností kasační stížnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014 čj. 2 Azs 10/2013 – 62, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, čj. 9 Azs 66/2014 – 69, publikované pod č. 3181/2015 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[25] Nejvyšší správní soud předesílá, že se nemohl zabývat námitkou, že v řízení nebylo dostatečným způsobem zjištěno, zda se stěžovatel s rozhodnutím o správním vyhoštění dostatečně seznámil a pochopil jeho obsah. Tuto námitku totiž stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a proto se jedná o nový, a tedy nepřipustný, důvod kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Na základě zásady *vigilantibus iura scripta sunt* lze proto po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s neuplatněním tohoto bodu již v řízení o žalobě (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 - 155, publikován pod č. 1743/2009 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 - 49, publikován pod č. 419/2004 Sb. NSS).

[26] Nejvyšší správní soud nicméně shledal důvodnou námitku, že ani neoprávněný pobyt na území České republiky, ani nerespektování správního vyhoštění nelze považovat

za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, aby bylo možné se důvodně domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

[27] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*“

[28] Ačkoliv došlo s účinností od 18. 12. 2015 k novelizaci citovaného ustanovení, v samotném důvodu spočívajícím v tom, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, ke změně nedošlo. Na posuzovanou věc je tak plně použitelná dřívější judikatura, která se interpretací citovaného ustanovení podrobně zabývala. V rozsudku ze dne 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013 – 30 (publikován pod č. 2950/2014 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud například poznamenal, že „*Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. rozsudek ve věci Bouchereau, bod 35, rozsudek ze dne 19. 1. 1999, Calfa, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod 21, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257, bod 66, rozsudek ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097, bod 46, rozsudek ze dne 7. 6. 2007, Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383, bod 43, rozsudek ve věci Jipa, bod 25).*“ Dále pak v návaznosti na závěry rozšířeného senátu vyslovené v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151 (publikován pod č. 2420/2011 Sb. NSS), doplnil, že „*za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“

[29] Při aplikaci uvedených kritérií pak Nejvyšší správní soud dospěl například v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, čj. 1 Azs 21/2013 - 50, k závěru, že „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.*“ Totožný závěr učinil Nejvyšší správní soud také v rozsudcích ze dne 16. 12. 2013, čj. 5 Azs 17/2013 - 22, ze dne 12. 2. 2014, čj. 3 Azs 19/2013 - 44, nebo ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 Azs 71/2015 - 31.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od výše uvedených závěrů v nyní projednávané věci odchýlit. I zde žalovaný (i krajský soud) shledali jako postačující důvod pro rozhodnutí o povinnosti stěžovatele setrvat v přijímacím středisku podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky a nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve světle této judikatury přitom

nemohou obstát ani odlišné závěry krajských soudů vyslovené v obdobných věcech, na které krajský soud i žalovaný odkazovali. Co se pak týče krajským soudem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, čj. 4 Azs 57/2015 - 37, ten se od posuzované věci lišil intenzitou protizákonného jednání cizince, neboť v daném případě bylo správní vyhoštění ignorováno opakovaně, stejně jako výjezdní příkaz.

[31] Důvody pro zajištění cizince podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle zákona o azylu nejsou shodné. Případná oprávněnost zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců proto nutně nemusí znamenat oprávněnost jeho následného zajištění podle zákona o azylu po podání žádosti o mezinárodní ochranu.

[32] Nejvyšší správní soud má také za to, že do hodnocení, zda byly splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, se nemůže promítnout případná účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Tato skutečnost je totiž speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

[33] Měl-li žalovaný za to, že byly naplněny důvody pro zajištění stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, měl toto ustanovení aplikovat a ve výroku na něj odkázat. Správní soudy nemohou nahrazovat důvody pro zajištění cizince, které správní orgán ve svém rozhodnutí odkazem na příslušné zákonné ustanovení deklaruje. Jelikož neměla být účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu v daném řízení, tj. při rozhodování o zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, vůbec posuzována, není ani na místě se v tuto chvíli zabývat tím, zda byl závěr žalovaného a krajského soudu o této otázce správný.

[34] Lze uzavřít, že krajský soud i žalovaný dospěli k nesprávnému závěru o tom, že je na základě uvedených skutečností důvodné se domnívat, že by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

[35] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zároveň Nejvyšší správní soud shledal, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [srov. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.].

[36] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i žalobou napadené rozhodnutí, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu žádné náklady v řízení nevznikly.

[38] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli zástupkyni z řad advokátů. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 3400 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[39] Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně neprokázala a ani netvrdila, že proběhla první porada s klientem, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby [podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako: „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem*“], srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2012, čj. 6 Azs 8/2012 - 40, či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10 (dostupné z <http://nalus.usoud.cz>). Lze poznamenat, že v případech, kdy se z objektivních příčin (např. protože je klient neznámého pobytu) nemůže první porada s klientem uskutečnit, lze tuto poradu nahradit jinou přiměřenou aktivitou advokáta (např. studiem spisu); tato situace však v nynější věci, kdy při převzetí věci bylo místo pobytu stěžovatele známo, nenastala, navíc ze soudního spisu nevyplývá, že advokátka učinila jakýkoli úkon, který by mohl nahradit poradu s klientem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu